

[Ingerlise Koefoed]

for den mangeartede kulturelle aktivitet, der jo foregår uden for institutionerne. Heller ikke på dette område er der netop nu plads for store og udgiftkrævende reformer, selvfølgelig ikke, men vi tror, at det vil være muligt inden for de givne rammer at skabe de vilkår og udfoldelsesmuligheder for kulturlivet, der efter regeringens opfattelse er et behov for – ikke mindst i økonomiske krisetider.«

Det var jo meget pæne ord, men den virkelighed, der fulgte efter, viste noget om, at statsministerens pæne ord ikke skulle opfattes som andet end uforpligtende snak. De kulturpolitiske områder fik fra regeringens side pålagt præcis de samme procentvise rammebesparelser som de andre områder, og kulturministeren har da også ved forskellige lejligheder kunnet fastslå – hun gjorde det sidst i går aftes i Danmarks Radio – at hun naturligvis har måttet tage besparelseskravene til efterretning og gennemføre dem sammen med de andre ministre, selv om hun egentlig syntes, at der netop på de kulturelle områder var behov for en stigning på ca. 10 pct.

Jeg synes, det ser ud til, at kulturministeren trods de efter min mening udmærkede ideer om stigningen på 10 pct. for øjeblikket er på fuld fart baglæns imod noget, der i løbet af nogle år kan gøre ministeriet til et ministerium uden noget reelt indhold, og jeg ser også, at kommunernes kulturudvalg løber i hælene på kulturministeriet til skade for både børn og voksne, der ikke mindst i krisetider, som statsministeren jo også sagde, har krav på et bredt, et varieret og et lødigt kultur- og fritidstilbud.

Men der er håb om, at det hele ikke kommer til at betyde kollisionskurs, for som folketinget er sammensat, er det ikke helt nemt for kulturministeren at få sine besparelser igennem, og jeg tror, det bliver svært for regeringen at afvise alle forslag fra andre partier om forbedringer af kulturtilbuddene.

Det er rigtigt, og det er retfærdigt at sige det, at kulturministeren har vist forståelse for de store forskningsbibliotekers og for Kunstfondens dårlige økonomiske situation, men på de øvrige områder ser det meget dårligt ud.

Der er, som det er omtalt her før, vedtaget besparelser på bibliotekaruddannelserne, arkitektuddannelserne hænger i en tynd tråd,

og der er fremsat besparelsesforslag på biblioteksafgiftsloven, på de zoologiske haver og på museerne. Det ændringsforslag til biblioteksloven, som vi snart er færdige med at behandle, er efter vores mening også et rent besparelsesforslag.

For 1984 skulle vi altså nu kunne vente besparelser på musikkonservatorierne, på statens filmcentral og på nogle af de statslige museer. Vi kan også imødesee nogle indtægtsforøgelser på museerne, og jeg spørger, hvad det er for nogle. Er det rigtigt, som man hører ude i byen, at børn og voksne skal til at betale for at komme ind f.eks. på nationalmuseet, uden at det drejer sig om særudstillinger?

Selvfølgelig er der mange, der vil spørge, om de kulturpolitiske områder egentlig er så vigtige, at de er en forespørgselsdebat, mange overvejelser og en hel del lovforslag og en masse skrivelser og debatter værd, om de ikke, som en socialdemokratisk kommunalpolitiker fra en af de københavnske omegnskommuner sagde for nylig, er flødeskummet på lagkagen, det, man må vente med til bedre og festligere tider. Den slags spørgsmål kan man stille, hvis man opfatter kulturpolitikken udelukkende som et spørgsmål om at formidle samfundets kulturprodukter og kulturopfattelser til arbejderklassens børn og voksne, hvis man vil demokratisere kulturtilbuddene, som det hedder, ved at gøre dem tilgængelige for så mange som muligt i stedet for at gøre kulturpolitikken demokratisk ved at give så mange som muligt indflydelse på dens udformning, dvs. lægge nok så megen vægt på at stille rammer til rådighed for menneskers egne aktiviteter som på at formidle det i forvejen færdigtænkte.

Selvfølgelig er der ikke tale om et enten-eller, men om et både-og, fordi den erkendelse, den inspiration og den vision, der kan ligge i en del af den professionelle kunst, er et meget nødvendigt tilskud også til de aktiviteter, som mennesker selv skaber og medvirker i, og også fordi der i kulturinstitutionerne ligger mange muligheder for at hente viden, erfaring og oplevelser, som er strengt nødvendige tilskud til hverdagen, hvis man da ellers tror på, at viden, oplevelser og inspiration er med til at præge og ændre menneskers bevidsthed.

Det er rigtigt, som det er sagt før, og som andre sikkert også vil sige i denne debat, at